

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/5/2026
Identifikačné číslo spisu:	6123459161
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6123459161.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu občianskeho združenia NÁRUČ Senior & Junior, so sídlom Fedákova 1944/5, Bratislava - mestská časť Dúbravka, IČO: 30 856 515, zastúpeného Advokátskou kanceláriou FARDOUS PARTNERS s.r.o., so sídlom Hlavná 6, Šaľa, IČO: 47 241 543, proti žalovanej obci Dolné Naštice, so sídlom Dolné Naštice 36, IČO: 00 310 352, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Ďurmekom, so sídlom Sládkovičova 1172/34, Bánovce nad Bebravou, o zaplatenie 1.200 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 21C/17/2024, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. novembra 2025 sp. zn. 17Co/45/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. februára 2025 č.k. 21C/17/2024-60 zamietol žalobu a zároveň žalovanej proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

1.1. Po právnej stránke rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 6 ods. 1, § 8 ods. 1, 2, 4, 6, 10, § 72 ods. 1, § 74, § 75 ods. 1, 5, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 17, § 77 ods. 1, 2, § 78 ods. 1 až 3, § 80 písm. a) až c) zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách, a vecne tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia žalovanej sumy ako nezisková organizácia, ktorá poskytuje všeobecne prospešnú sociálnu službu vo verejnom záujme v sociálnom zariadení pre seniorov NÁRUČ Senior & Junior, pričom žalobca požiadal žalovanú o poskytnutie finančného príspevku na prevádzku na zabezpečenie poskytovania sociálnej služby pre klientov žalobcu, avšak žalovaná finančný príspevok žalobcovi neposkytla. Za spornú považoval súd otázku, či je pre poskytnutie finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby nevyhnutná písomná zmluva medzi žalobcom (ako neverejným poskytovateľom) a žalovanou (obcou) o poskytnutí finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby. Poukázal na to, že základné podmienky, na ktoré sa viaže povinnosť obce poskytovať finančný

príspevok na prevádzku poskytovanej sociálnej služby neverejnému poskytovateľovi sociálnej služby sú uvedené v § 75 zákona o sociálnych službách. Súd ďalej uviedol, že pokiaľ niektorá z vyššie uvedených podmienok splnená nie je, povinnosť obce poskytnúť finančný príspevok na prevádzku poskytovanej sociálnej služby neverejnému poskytovateľovi sociálnej služby, ktorý neposkytuje sociálnu službu s cieľom dosiahnuť zisk nevzniká. Keďže bolo nesporne preukázané, že medzi žalovanou obcou a žalobcom ako neverejným poskytovateľom sociálnej služby nebola uzatvorená písomná zmluva o poskytnutí finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby, žalovanej obci podľa názoru súdu nevznikla žalovaná povinnosť. Poukázal tiež na dôvodovú správu k zákonu č. 484/2021 Z.z. podľa ktorej len ak to obci dovoľujú rozpočtové a iné okolnosti, môže poskytnúť fyzickej osobe sociálnu službu alebo zabezpečiť poskytovanie služby a súčasne aj uzatvoriť zmluvu o poskytnutí tohto finančného príspevku s neverejným poskytovateľom sociálnej služby.

1.2. Súd prvej inštancie zhrnul, že povinnosť obce poskytovať finančný príspevok na prevádzku poskytovanej sociálnej služby vzniká najskôr až uzatvorením zmluvy o poskytnutí finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby, k uzatvoreniu ktorej dôjde po splnení zákonných podmienok a až v prípade, ak to dovoľujú rozpočtové a iné zákonom stanovené okolnosti. Neexistuje teda povinnosť obce plniť. Tento právny záver je podľa súdu podporený aj uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1KO/8/2020 zo dňa 08. 09. 2020. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. novembra 2025 sp. zn. 17Co/45/2025 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že nepovažoval za dôvodnú odvolaciu námietku, že § 75 ods. 1 zákona o sociálnych službách ukladá obci nepodmienujúcu povinnosť poskytovať žalobcovi finančný príspevok a neuvádza žiadnu zákonnú podmienku, na ktorú by poskytovanie finančného príspevku bolo viazané. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ niektorá z podmienok stanovených v § 75 zákona o sociálnych službách splnená nie je, povinnosť obce poskytnúť finančný príspevok na prevádzku poskytovanej sociálnej služby neverejnému poskytovateľovi sociálnej služby, ktorý neposkytuje sociálnu službu s cieľom dosiahnuť zisk, nevzniká. Odvolací súd reagoval aj na námietku žalobcu, že súd nesprávne ustálil, že nárok na poskytnutie príspevku vznikne iba v prípade, ak to dovoľí rozpočet obce. Uviedol, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nezaložil na konštatovaní, že v konaní bolo zistené, že rozpočet žalovanej neumožňoval žalobcovi príspevok platiť, ale na neexistencii písomnej zmluvy o poskytovaní finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby neverejnému poskytovateľovi sociálnej služby medzi stranami sporu v zmysle § 75 ods. 14 ZoSS zo strany žalobcu. Súd prvej inštancie taktiež svoje rozhodnutie nezaložil na otázke zaradenia či nezaradenia odkázanej osoby do poradovníka, či na určení a zverejnení podrobností vedenia toho poradovníka. Za nedôvodnú považoval aj námietku o bezdôvodnom obohatení. V zmysle § 451 OZ bezdôvodne by sa mohla obohatiť iba tá fyzická osoba, ktorej boli tieto plnenia reálne poskytnuté, avšak v žiadnom prípade sa poskytnutím týchto plnení nemohla obohatiť právnická osoba - žalovaná obec. Vylúčil aj bezdôvodné obohatenie v zmysle § 454 OZ, keďže v predmetnom spore žalovanej právna povinnosť platiť finančný príspevok nevznikla, a to vzhľadom na neuzatvorenie zmluvy so žalobcom, a teda žalovaná sa nemohla obohatiť tým, žeby finančný príspevok zaplatil niekto iný.

2.2. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov v rozsahu 100 %.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP a súčasne § 421 ods. 1 písm. b) CSP. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal vadu zmatečnosti, ktorá spočíva v arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. V konkrétnostiach odvolaciemu súdu vytýkal, že jeho odôvodnenie je v priamom rozpore s obsahom odvolania, v ktorom žalobca poprel skutkové zistenia súdu prvej inštancie týkajúce sa domnelých kumulatívnych podmienok, ktoré v rámci svojho posúdenia identifikoval, pri identifikácii a výklade ktorých úplne abstrahoval od žalobcom predkladanej dôvodovej správy k zákonu č. 484/2021 Z.z., a žiadnym spôsobom nevysvetlil prečo pri výklade jednotlivých

ustanovení nevychádzal z obsahu dôvodovej správy, resp. nezohľadnil výklad zákona zákonodarcom. Dovolateľ v ďalšom namietal, že súd prvej inštancie existenciu nároku posudzoval s poukazom na rozpočtové možnosti obce, ktoré však v konaní neboli zo strany žalovaného žiadnym spôsobom ani len tvrdené, nie ešte preukázané. Namietal tiež, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu si odporujú, keď odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie na konštatovaní, že v konaní bolo zistené, že rozpočet žalovanej neumožňoval žalobcovi príspevok platiť, ale na nepreukázaní splnenia zákonnej podmienky pre vznik povinnosti plniť, a to existencie písomnej zmluvy o poskytovaní finančného príspevku.

3.1. Dovolateľ uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolateľ formuloval otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a to „či je pre vznik obligatórnej povinnosti obce a obligatórneho nároku žalobcu podľa § 75 ods. 1 písm. a) bod 2 ZSS (vrátane obligatórneho nároku neverejného poskytovateľa podľa § 75 ods. 2, ods. 5 ZSS) potrebné uzavretie písomnej zmluvy podľa § 75 ods. 14 ZSS, alebo sa ust. § 75 ods. 14 ZSS uplatní výlučne pri fakultatívnej povinnosti obce (VÚC) a fakultatívnom nároku neverejného poskytovateľa sociálnej služby v prípadoch podľa § 75 ods. 6, ods. 7 a ods. 8 ZSS“. Bol toho názoru, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie túto otázku nesprávne právne posúdili, keď dospeli k záveru, že medzi stranami sporu nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí tohto finančného príspevku, a teda neexistuje medzi nimi záväzkový vzťah, na základe ktorého by žalovaný bol povinný žalovanú sumu žalobcovi zaplatiť. Ustanovenie § 75 ods. 14 ZSS sa má podľa žalobcu vykladať tak, že toto ustanovenie je potrebné aplikovať v prípade fakultatívnej možnosti obce a VÚC (§ 75 ods. 6, ods. 7, ods. 8 ZSS) poskytovať FPP alebo finančný príspevok pri odkázanosti fyzickej osoby na pomoc inej fyzickej osoby pri úkonoch sebaobsluhy, kedy je potrebné uzavretie zmluvy o poskytovaní tohto finančného príspevku za účelom preukázania vynakladania peňažných prostriedkov z verejných zdrojov. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne vyjadrila podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) dňa 17. februára 2026, t.j. po uplynutí lehoty 10 dní, určenej súdom prvej inštancie v zmysle § 436 ods. 3 veta prvá CSP vo výzve, na vyjadrenie sa k dovolaniu, ktorá bola právnomu zástupcovi žalovanej doručená dňa 6. februára 2026. Žalovaná nepožiadala o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa k dovolaniu a ani o odpustenie zmeškania lehoty. Z uvedeného dôvodu dovolací súd v zmysle § 436 ods. 3 veta druhá CSP na oneskorene podané vyjadrenie žalovanej k dovolaniu žalobcu neprihliadol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval

vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chýb vymenovaných v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

11. Žalobca vyvodzujúci prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP v dovolaní namietal arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, najmä to, že odvolací súd nevysvetlil prečo pri výklade jednotlivých ustanovení nevychádzal z obsahu dôvodovej správy; že zákonom uložená povinnosť podľa § 75 ods. 1 zákona o sociálnych službách nie je a nemôže byť podmienená existenciou zmluvného vzťahu, ako aj to, že odvolací súd nesprávne interpretoval odôvodnenie súdu prvej inštancie.

12. Pokiaľ ide o namietanú arbitrárnosť ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach (napr. III. ÚS 44/2022) uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

13. Vo vzťahu k námietke o neodôvodnenosti rozhodnutí súdov nižších inštancií dovolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Súdny oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

14. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. K jednotlivým dovolacím námietkam dovolací súd uvádza nasledovné:

15. Dovolateľ namietal, že odôvodnenie odvolacieho súdu je v priamom rozpore s obsahom odvolania, v

ktorom žalobca poprel skutkové zistenia súdu prvej inštancie týkajúce sa domnelých kumulatívnych podmienok, ktoré v rámci svojho posúdenia identifikoval, pri identifikácii a výklade ktorých úplne abstrahoval od žalobcom predkladanej dôvodovej správy k zákonu č. 484/2021 Z.z., a žiadnym spôsobom nevysvetlil prečo pri výklade jednotlivých ustanovení nevychádzal z obsahu dôvodovej správy, resp. nezohľadnil výklad zákona zákonodarcom. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že záver o tom, či sú alebo nie sú kumulatívne splnené podmienky nie je skutkovým zistením, ale právnym posúdením súdu, preto dovolateľ vo svojej podstate nenamieta vykonané dokazovanie, ale polemizuje s právnym posúdením súdov nižších inštancií. V prejednávanej veci nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovanou nebola uzavretá zmluva o poskytovaní finančného príspevku, na základe čoho súdy dospeli k záveru, že neexistuje povinnosť obce plniť.

15.1. Ako dovolateľ sám v dovolaní uvádza, súd nie je viazaný dôvodovou správou k zákonu. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

16. Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd nesprávne vyložil odôvodnenie prvoinstančného súdu, ktorý viazal vznik povinnosti obce poskytovať finančný príspevok nielen na uzatvorenie zmluvy, ale aj na rozpočtové okolnosti obce, zatiaľ čo krajský súd konštatoval, že rozhodnutie bolo založené výlučne na neexistencii písomnej zmluvy, čo podľa dovolateľa predstavuje vadu zmätočnosti a arbitrárnosti súdneho konania. Dovolací súd sa stotožňuje s odôvodnením odvolacieho súdu, ktorý dospel k záveru, že dôvodom zamietnutia žaloby jednoznačne bolo nepreukázanie splnenia zákonnej podmienky existencie písomnej zmluvy o poskytovaní finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby neverejnému poskytovateľovi sociálnej služby medzi stranami sporu v zmysle § 75 ods. 14 ZoSS zo strany žalobcu. Súd prvej inštancie v bode 43. uviedol, že „povinnosť obce poskytovať finančný príspevok na prevádzku poskytovanej sociálnej služby vzniká najskôr až uzatvorením zmluvy o poskytnutí finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby, k uzatvoreniu ktorej dôjde po splnení zákonných podmienok, a až v prípade, ak to dovoľujú rozpočtové a iné zákonom stanovené okolnosti.“ Z uvedeného potom vyplýva, že podľa názoru súdu prvej inštancie musí k prvej podmienke uzatvorenia písomnej zmluvy pristúpiť aj druhá podmienka, ktorou sú rozpočtové možnosti obce. A contrario, aj keby to rozpočtové podmienky obce umožňovali, bez písomnej zmluvy neexistuje povinnosť obce plniť.

17. V neposlednom rade dovolateľ tvrdil, že zákonom uložená povinnosť podľa § 75 ods. 1 zákona o sociálnych službách nie je a nemôže byť podmienená existenciou zmluvného vzťahu. Takéto posúdenie podľa dovolateľa v celom rozsahu odôvodňuje podanie dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd k uvedenej dovolacej námietke uvádza, že ak dovolateľ zároveň mienil v súvislosti s ustanovením § 420 písm. f) CSP namietat' aj to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t.j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Právne posúdenie môže zakladať dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP cez prizmu niektorej zo skutkových podstát uvedených pod písmenom a) až c) (§ 421 ods. 1 CSP). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že z procesného postupu súdov nižších inštancií nevyplyva, že by konanie bolo zaťažené vadou zmätočnosti, ktorá by mala mať za následok porušenie procesných práv žalobcu v takej intenzite, že by bolo možné konštatovať porušenie jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto prípustnosť a ani dôvodnosť dovolania takisto ani z tohto dôvodu nie je daná.

19. K nespokojnosti dovolateľa so skutkovými zisteniami súdov v danom spore, dovolací súd dodáva, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak len pri dovolacom dôvode (vade zmätočnosti) v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ako už bolo uvedené, v preskúmvanej veci však dovolací súd takúto existenciu vady zmätočnosti nezistil.

20. Dovolateľ sa dovolacou argumentáciou taktiež domáha aj dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

21. Dovolací súd v súvislosti s uvedenými dovolacími dôvodmi poukazuje v prvom rade na ustanovenie § 422 CSP, podľa ktorého dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

22. Podľa § 421 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

23. V danom prípade žalobca podal na súde prvej inštancie žalobu dňa 15. februára 2024, v ktorej si uplatnil peňažný nárok, ktorého celková výška predstavovala 1.200 eur. Výška minimálnej mzdy v roku 2024 bola ustanovená Oznámením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 372/2023 Z.z. o sume minimálnej mzdy na rok 2024 sumou 750 eur; desaťnásobok tejto sumy je 7.500 eur. Na základe uvedených skutočností nie je preto splnený tzv. majetkový cenzus na to, aby dovolací súd mohol posúdiť dovolanie aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

24. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu (v rámci právneho posúdenia) je v danom prípade vylúčená ustanovením § 422 ods. 1 písm. a) CSP, dovolací súd ani neskúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

25. Zhrnúc vyššie uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, ako aj v časti nesprávneho právneho posúdenia v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ako celok odmietol podľa § 447 písm. c), f) CSP.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.